

Súd: Okresný súd Bánovce nad Bebravou
Spisová značka: 6C/185/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214205715
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBN:2015:1214205715.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bánovce nad Bebravou v konaní pred sudcom JUDr. Radoslavom Svitanom, PhD., v právnej veci navrhovateľa: Q. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. XXXX/X, XXX XX D., právne zastúpeného BAJO LEGAL, s.r.o., so sídlom Astrová 2/A, 821 01 Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO 00166481, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 1 005,88 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšnej časti náhrady škody sa návrh z a m i e t a .

V časti o náhradu nemajetkovej ujmy sa návrh z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 5.3.2014 domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 3 080,66 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 8 000 eur a náhradu trov konania.

Svoj návrh navrhovateľ odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou zo dňa 16.9.2010, ČVS: ORP-401/OSV-BN-2010 bolo začaté trestné stíhanie a uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou, ktoré bolo navrhovateľovi doručené dňa 8.3.2011, ČVS: ORP-12/BN-BN-2011, bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Navrhovateľ voči uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť dňa 9.3.2011. Obdobne postupoval aj spoluobvinený. Uznesením Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou zo dňa 21.3.2011 sp. zn. Pv 408/10-13 bola sťažnosť navrhovateľa ako aj spoluobvineného zamietnutá ako nedôvodná. Navrhovateľ podal v zmysle § 363 ods. 1 Trestného poriadku návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní, ktorý osobne doručil odporcovi dňa 17.5.2011. Odporca listom zo dňa 22.7.2011 oznámil navrhovateľovi, že jeho návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní ako nedôvodný odkladá. Prokurátor podal dňa 8.9.2011 na Okresný súd Bánovce nad Bebravou obžalobu na navrhovateľa a spoluobvineného pod sp. zn. Pv 408/10. Okresný súd Bánovce nad Bebravou vydal dňa 28.9.2011 trestný rozkaz č. k. 1T/64/2011-142, voči ktorému podali navrhovateľ aj spoluobžalovaný odpor. Po podaní obžaloby navrhovateľ a spoluobžalovaný splnomocnili v predmetnej trestnej veci na zastupovanie obhajcu JUDr.

Branislava Jablonku, PhD., ktorý vykonáva advokáciu prostredníctvom spoločnosti BAJO LEGAL, s.r.o. Navrhovateľ a spoluobžalovaný sa vyjadrili k skutkovým a právnym otázkam súvisiacim s trestným konaním prostredníctvom svojho obhajcu písomnými podaniami, a to najmä vyjadrením k obžalobe zo dňa 29.2.2012 a písomným vyhotovením záverečnej reči obhajcu zo dňa 28.11.2012. Navrhovateľ a spoluobžalovaný boli zastúpení obhajcom na hlavnom pojednávaní dňa 18.7.2012, na hlavnom pojednávaní dňa 18.9.2012, na hlavnom pojednávaní dňa 24.10.2012, na hlavnom pojednávaní dňa 28.11.2012 a na verejnom zasadnutí dňa 6.5.2013. Prvostupňový súd rozsudkom zo dňa 28.11.2012 sp. zn. 1T/64/2011 rozhodol, že navrhovateľ a spoluobžalovaný sú vinní zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Obhajca navrhovateľa a spoluobžalovaného podal voči tomuto rozsudku odvolanie dňa 12.12.2012, ktoré následne doplnil podaním zo dňa 15.3.2013. Navrhovateľ podal proti rozsudku prvostupňového súdu odvolanie dňa 25.3.2013. Navrhovateľ a spoluobžalovaný prostredníctvom obhajcu reagovali na odvolanie prokurátora vyjadrením zo dňa 13.3.2013. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 6.5.2013 sp. zn. 23To/35/2013 podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil navrhovateľa a spoluobžalovaného spod obžaloby, pretože skutok, pre ktorý voči nim bolo vedené trestné konanie, nie je trestným činom.

Podľa navrhovateľa postup Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, čo malo za následok vydanie nezákonných rozhodnutí. Napriek tomu, že navrhovateľ sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania postihovaného Trestným zákonom, bolo voči nemu vznesené obvinenie, na základe tohto obvinenia bolo voči nemu vedené trestné stíhanie a bola na neho podaná obžaloba, o ktorej je právoplatne rozhodnuté tak, že stíhaný skutok nie je trestným činom.

Pokiaľ ide o rozsah náhrady škody, navrhovateľ uviedol, že si s právnym zástupcom zmluvne dohodou kombináciu hodinovej odmeny a paušálnej odmeny, a to spolu vo výške 2 520 eur s DPH. Okrem toho bol povinný zaplatiť obhajcovi aj zmluvne dohodnutú náhradu za stratu času, náhradu za použitie dopravného prostriedku a náhradu hotových výdavkov, spolu vo výške 560,66 eur. Na základe toho požaduje z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami príslušnej prokuratúry úhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3 080,66 eur.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, navrhovateľ uviedol, že pred vznesením obvinenia a podaním obžaloby viedol usporiadaný život, riadne si plnil svoje občianske povinnosti. Nikdy predtým nebol trestne stíhaný. V dôsledku nedôvodného trestného stíhania došlo k narušeniu jeho spoločenského postavenia a k strate pôvodného zamestnania. Neodôvodnené trestné stíhanie počas celej svojej dĺžky trvania (vyše dvoch rokov) viedlo k zhoršeniu psychického stavu navrhovateľa a podpísalo sa na jeho súkromnom, a to najmä rodinnom živote. Ľudia boli objektívne náchylní veriť, že navrhovateľ spáchal skutok, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Vznesenie obvinenia, resp. podanie obžaloby a hrozba uloženia trestu u navrhovateľa vyvolala dlhotrvajúcu psychickú nepohodu, ktorú nemožno dostatočne odškodniť len tým, že v trestnom konaní bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté tak, že voči nemu nebola právoplatne vyodená trestnoprávna zodpovednosť. Navrhovateľ pociťoval traumu aj tým, že musel ukončiť pracovný pomer u svojho pôvodného zamestnávateľa, lebo z dôvodu, že bol obvinený z trestného činu, stratil predpoklad bezúhonnosti. Navrhovateľ pociťoval traumu aj tým, že musel cestovať na úkony súvisiace s trestným konaním mimo svojho bydliska (z Bratislavy do Bánoviec nad Bebravou) v čase, keď by inak pracoval. Z dôvodu neprijemností pri vysvetľovaní danej veci v práci vždy radšej čerpal dovolenku. Tým, že voči nemu bolo vedené trestné konanie, pričom počas celej doby bolo vedené proti nevinnej osobe, navrhovateľ pociťuje pocity krivdy a straty dôvery vo fungovanie štátu ako garanta základných ľudských práv a slobôd. Na základe týchto skutočností navrhovateľ požaduje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8 000 eur.

Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že nárok uplatnený žalobou neuznáva a žalobu navrhuje zamietnuť. K výške škody uviedol, že zmluvné dojednanie medzi navrhovateľom a jeho advokátom o výške odmeny je právne bezvýznamné, keďže súd môže priznať len náhradu trov poskytnutej právnej pomoci len v rozsahu tarifnej odmeny podľa § 9 ods. 1 a § 12 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. s použitím § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., aj to zníženej o 50 %, keďže v danej trestnej veci advokát popri navrhovateľovi zastupoval aj ďalšiu osobu (§ 13 ods. 2 citovanej vyhlášky). Navyiac ani vznik škody nie je nepochybne preukázaný, keďže faktúra nie je dokladom spôsobilým preukázať

vznik škody a príjmové doklady predložené navrhovateľom vykazujú právne vady, ktoré ich dôkazné pôsobenie diskvalifikujú. Vznik nemajetkovej ujmy nie je preukázaný ani čo do základu, ani čo do výšky.

Na pojednávaní dňa 10.3.2015 odporca uviedol, že návrh nemožno akceptovať, pretože je nedôvodný. Navrhovateľ konal spoločensky neakceptovateľným spôsobom, samotný odvolací súd, ktorý navrhovateľa spod obžaloby oslobodil, konštatoval, že skutok sa stal a ide o priestupok, teda navrhovateľ si trestné stíhanie svojím konaním zaviniť sám a aj keď súd v jeho konaní nevidel trestnú činnosť, akákoľvek náhrada škody za takéto konanie by bola v rozpore s dobrými mravmi, a teda akékoľvek odškodňovanie takéhoto konania by bolo aj v rozpore so zmyslom a účelom zákona. Odporca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu II. ÚS 163/13 s tým, že v danom prípade až rozsiahle súdne konanie ustálilo skutkový a právny stav veci, pričom je nesporné, že skutok sa stal.

Okresný súd Bánovce nad Bebravou medzitýmnym rozsudkom z 10.3.2015 č. k. 6C/185/2014-66 rozhodol, že Slovenská republika zodpovedá za škodu spôsobenú navrhovateľovi vznesením obvinenia a trestným stíhaním vedeným proti nemu, ktoré je od momentu právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku potrebné považovať za nezákonné rozhodnutie, a že v mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Medzitýmny rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.4.2015.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa a oboznámením listinných dôkazov predložených navrhovateľom, a to: rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23To/35/2013-258 zo 6.5.2013, žiadosť navrhovateľa z 19.9.2013 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, doručka z 25.9.2013, vyúčtovanie odmeny za právne služby zo dňa 3.8.2012, vyúčtovanie odmeny za právne služby zo dňa 3.12.2012, vyúčtovanie odmeny za právne služby zo dňa 8.8.2013, príjmové pokladničné doklady z 25.1.2012, z 12.10.2012 a z 15.8.2013, odpoveď Generálnej prokuratúry SR z 8.11.2013 na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, dohoda o skončení pracovného pomeru navrhovateľa z 31.8.2012 a pripojený spis Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/64/2011, z neho najmä plnomocenstvo z 22.12.2011, vyjadrenie k obžalobe, oznámenie návrhov na vykonanie dokazovania, zápisnice o hlavnom pojednávaní z 18.7.2012, z 18.9.2012, z 24.10.2012 a z 28.11.2012, odvolanie z 12.12.2012, vyjadrenie k odvolaniu prokurátora z 13.3.2013, doplnenie odôvodnenia odvolania obhajcu z 15.3.2013, zápisnica o verejnom zasadnutí Krajského súdu Trenčín z 6.5.2013.

Na základe vykonaného dokazovania zistil súd tento skutkový stav: Uznesením povereného príslušníka Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou, oddelenia skráteneho vyšetrovania, zo dňa 16.9.2010 ČVS: ORP-401/OSV-BN-2010 bolo začaté trestné stíhanie a uznesením zo dňa 3.3.2011, ČVS: ORP-12/BN-BN-2011 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Navrhovateľ voči uzneseniu o vznesení obvinenia podal dňa 9.3.2011 sťažnosť (doručená Obvodnému oddeleniu PZ Bánovce nad Bebravou dňa 14.3.2011). Uznesením Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou z 21.3.2011 bola sťažnosť navrhovateľa zamietnutá. Poverený príslušník Obvodného oddelenia PZ v Bánovciach nad Bebravou oznámením z 28.3.2011 upovedomil navrhovateľa o zmene právnej kvalifikácie s tým, že na základe pokynu prokurátora bude ďalej stíhaný za prečin ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona a za prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Prokurátor podal dňa 8.9.2011 na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou obžalobu pre skutok vymedzený v uvedenom uznesení o vznesení obvinenia. Okresný súd Bánovce nad Bebravou vydal dňa 28.9.2011 trestný rozkaz č. k. 1T/64/2011-142, voči ktorému podal navrhovateľ odpor. Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom z 28.11.2012 č. k. 1T/64/2011-233 uznal navrhovateľa a spoluobžalovaného vinnými zo spáchania skutkov uvedených v uznesení o vznesení obvinenia. Navrhovateľ podal proti tomuto rozsudku odvolanie, jednak sám a jednak prostredníctvom právneho zástupcu. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 6.5.2013 č. k. 23To/35/2013-258 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil v celom rozsahu a obžalovaných spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 6.5.2013.

Pokiaľ ide o výšku škody, súd zistil, že navrhovateľ a aj spoluobvinený splnomocnili dňa 22.12.2011 na svoju obhajobu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/64/2011 advokáta JUDr. Branislava Jablonku, PhD., vykonávajúceho advokáciu ako konateľ advokátskej kancelárie BAJO LEGAL, s.r.o. Obhajca dňa 29.2.2012 vypracoval vyjadrenie k obžalobe a zúčastnil sa hlavných pojednávaní dňa 18.7.2012 (trvalo 4

h 10 min.), dňa 18.9.2012 (trvalo 5 h 10 min.), dňa 24.10.2012 (trvalo 1 h 15 min.), dňa 28.11.2012 (trvalo 1 h 15 min.). Ďalej obhajca v mene navrhovateľa a spoluobvineného podal dňa 12.12.2012 odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 1T/64/2011-233, dňa 13.3.2013 podal vyjadrenie k odvolaniu prokurátora a zúčastnil sa dňa 6.5.2013 na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Trenčíne (v trvaní 1 hodina). Advokátska kancelária BAJO LEGAL, s.r.o., vyúčtovala navrhovateľovi vyúčtovaniami z 3.8.2012, 3.12.2012 a 8.8.2013 odmenu za právne služby a ďalšie výdavky (cestovné a náhrada za stratu času) v sumách 900,- eur + 61,20 eur + 50,40 eur (vyúčtovanie z 3.8.2012), 1 080,- eur + 183,60 eur + 157,20 eur (vyúčtovanie z 3.12.2012) a 540,- eur + 61,20 eur + 47,06 eur (vyúčtovanie z 8.8.2013). Navrhovateľ zaplatil tejto advokátskej kancelárii dňa 12.10.2012 sumu 411,60 eur, dňa 25.1.2012 sumu 600,- eur a dňa 15.8.2013 sumu 2 069,06 eur.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 20c vyhlášky č. 655/2004 Z. z., za úkony právnych služieb, ktoré boli vykonané pred 1. júlom 2013, patrí advokátovi odmena podľa predpisov účinných do 30. júna 2013.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2013, výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka (ďalej len "výpočtový základ").

Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2013, pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťtina výpočtového základu.

Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2013, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

Pokiaľ ide o náhradu škody, navrhovateľ sa domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 3 080,66 eur z titulu trov právneho zastúpenia v konaní vedenom na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 1T/64/2011 v spojení s konaním vedeným na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 23To/35/2013. K návrhu navrhovateľ pripojil vyúčtovania odmeny za právne služby

v predmetnej trestnej veci z 3.8.2012, z 3.12.2012 a z 8.8.2013 a príjmové doklady v celkovej sume 3 080,66 eur. Navrhovateľ uviedol, že trovy právneho zastúpenia spolu vo výške 3 080,66 eur predstavujú zmluvne dohodnutú odmenu za úkony právnej služby a náklady súvisiace s obhajobou v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Odporca síce v písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že príjmové doklady predložené navrhovateľom vykazujú právne vady, ktoré ich dôkazné pôsobenie diskvalifikujú, neuviedol však, v čom vidí tieto právne vady. Súd na základe predložených príjmových dokladov považoval za preukázané, že navrhovateľ vyplatil advokátskej kancelárii BAJO LEGAL, s.r.o., za zastupovanie v predmetnom trestnom konaní spolu 3 080,66 eur.

Bez ohľadu na to, akú odmenu navrhovateľ svojmu obhajcovi za zastupovanie v trestnom konaní skutočne vyplatil, v súlade s ustanovením § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je možné ako náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom priznať len odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta, teda nie zmluvnú odmenu. Súd preto priznal navrhovateľovi právo na náhradu škody zodpovedajúce tarifnej odmene advokáta za účelne vynaložené úkony právnej služby podľa vyúčtovaní z 3.8.2012, 3.12.2012 a 8.8.2013, avšak len vo výške tarifnej odmeny podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., teda za každý úkon právnej služby vykonávaný v roku 2011 odmenu 61,75 eur, za každý úkon právnej služby vykonávaný v roku 2012 odmenu 63,58 eur a za každý úkon právnej služby vykonávaný v roku 2013 odmenu 65,08 eur.

Súd považoval za účelné úkony obhajoby:

- príprava a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 22.12.2011 [podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2013] - 61,75 eur,
- vyjadrenie k obžalobe zo dňa 29.2.2012 [podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 63,58 eur,
- zastupovanie na hlavnom pojednávaní dňa 18.7.2012 od 8:00 do 12:10 hod. (t. j. 4 hod. 10 min.) [podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 2 x 63,58 eur,
- zastupovanie na hlavnom pojednávaní dňa 18.09.2012 od 9:00 do 14:10 hod. (t. j. 5 hod. 10 min.) [podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 2 x 63,58 eur,
- príprava na pojednávanie a stretnutie s klientom dňa 23.10.2012 [podľa § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 42,39 eur,
- zastupovanie na hlavnom pojednávaní dňa 24.10.2012 od 9:00 do 10:15 hod. (t. j. 1 hod. 15 min.) [podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 63,58 eur,
- zastupovanie na hlavnom pojednávaní dňa 28.11.2012 od 14:00 do 15:15 hod. (t. j. 1 hod. 15 min.) [podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 63,58 eur,
- odvolanie zo dňa 12.12.2012 [podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 63,58 eur,
- vyjadrenie k odvolaniu prokurátora dňa 13.3.2013 [podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 65,08 eur,
- príprava na verejné zasadnutie a konzultácia s klientom dňa 3.5.2013 - [podľa § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 43,39 eur,
- zastupovanie na verejnom zasadnutí dňa 6.5.2013 od 11:00 do 12:00 hod. (t. j. 1 hod.) [podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 65,08 eur,
- režijný paušál [podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] za jeden úkon právnej služby v roku 2011 - 7,41 eur,
- režijný paušál [podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] za sedem úkonov právnej služby v roku 2012 - 7,63 eur x 7 = 53,41 eur,
- režijný paušál [podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] za tri úkony právnej služby v roku 2013 - 7,81 eur x 3 = 23,43 eur,
- náhrada za stratu času počas cesty na pojednávania (Bratislava - Bánovce nad Bebravou a späť) [podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 12,71 eur za každú začatú polhodinu v roku 2012: 4 hlavné pojednávania x 6 polhodín x 12,71 eur = 305,04 eur,
- náhrada za stratu času počas cesty na verejné zasadnutie krajského súdu (Bratislava - Trenčín a späť) [podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] - 13,01 eur za každú začatú polhodinu v roku 2013: 6 polhodín x 13,01 eur = 78,06 eur,
- náhrada za použitie auta [náhrada cestovného podľa § 16 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách] - za cestu dňa 18.7.2012: Bratislava - Bánovce nad Bebravou a späť (spolu 300 km), priemerná spotreba 6,5 l/100 km, t.j. 6,5 x 3 = 19,50 l, cena benzínu: 19,50 l x 1,511 eur (za 1 l) = 29,50 eur, amortizácia (opatrenie č. 632/2008 Z. z.): 300 km x 0,183 eur = 54,90 eur, t. j. náhrada cestovného spolu: 84,36 eur,

- náhrada za použitie auta dňa 18.9.2012: Bratislava - Bánovce nad Bebravou a späť (spolu 300 km), priemerná spotreba 6,5 l/100 km, t.j. $6,5 \times 3 = 19,50$ l, cena benzínu: $19,50 \text{ l} \times 1,602 \text{ eur (za 1 l)} = 31,24$ eur, amortizácia (opatrenie č. 632/2008 Z. z.): $300 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur} = 54,90$ eur, t. j. náhrada cestovného spolu: 86,14 eur,
- náhrada za použitie auta dňa 24.10.2012: Bratislava - Bánovce nad Bebravou a späť (spolu 300 km), priemerná spotreba 6,5 l/100 km, t.j. $6,5 \times 3 = 19,50$ l, cena benzínu: $19,50 \text{ l} \times 1,559 \text{ eur (za 1 l)} = 30,40$ eur, amortizácia (opatrenie č. 632/2008 Z. z.): $300 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur} = 54,90$ eur, t. j. náhrada cestovného spolu: 85,30 eur,
- náhrada za použitie auta dňa 28.11.2012: Bratislava - Bánovce nad Bebravou a späť (spolu 300 km), priemerná spotreba 8,2 l/100 km, t.j. $8,2 \times 3 = 24,60$ l, cena nafty: $24,60 \text{ l} \times 1,440 \text{ eur (za 1 l)} = 35,42$ eur, amortizácia (opatrenie č. 632/2008 Z. z.): $300 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur} = 54,90$ eur, t. j. náhrada cestovného spolu: 90,32 eur,
- náhrada za použitie auta dňa 6.5.2013: Bratislava - Trenčín a späť (spolu 260 km), priemerná spotreba 8,2 l/100 km, t.j. $8,2 \times 2,6 = 21,32$ l, cena nafty: $21,32 \text{ l} \times 1,364 \text{ eur (za 1 l)} = 29,08$ eur, amortizácia (opatrenie č. 632/2008 Z. z.): $260 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur} = 47,58$ eur, t. j. náhrada cestovného spolu: 76,66 eur.

Odmeny a náhrady obhajcu spolu predstavujú 1 676,46 eur. Keďže obhajca navrhovateľa je platiteľom DPH, patria mu odmeny a náhrady zvýšené o DPH 20 %, teda vo výške 2 011,75 eur. Keďže však obhajca zastupoval súčasne dve osoby, pričom išlo o spoločné úkony, v súlade s ustanovením § 13 ods. 2 a § 17 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. trovy navrhovateľa predstavujú 50 % takto vyčíslenej odmeny a náhrad, teda 1 005,88 eur.

Pretože navrhovateľ (resp. jeho právny zástupca) nepredložil súdu doklad o zaplatení pohonných hmôt (pokladničný blok), ktorým by preukázal skutočne zaplatenú cenu spotrebovaných pohonných hmôt, súd priznal náhradu cestovného so zohľadnením priemernej ceny pohonných hmôt zistených Štatistickým úradom SR v období, keď boli vykonané jednotlivé cesty na pojednávanie (podľa zákona č. 283/2002 Z. z. ak zamestnanec nepreukáže cenu pohonnej látky dokladom o kúpe, na výpočet sa použije cena pohonnej látky, ktorá platila v čase nástupu na pracovnú cestu zistená Štatistickým úradom Slovenskej republiky).

Z vyúčtovaní predložených navrhovateľom súd nepriznal ako samostatné úkony štúdium spisu v januári 2012, prípravu na pojednávanie dňa 17.9.2012 a odôvodnenie odvolania z 22.3.2013. O štúdiu spisu v januári 2012 sa v trestnom spise nenachádza žiaden záznam (pokiaľ malo ísť o štúdium spisu na súde) a ani navrhovateľ o tom žiaden doklad nepredložil. Pokiaľ išlo o štúdium spisu vypracovaného advokátskou kanceláriou z podkladov navrhovateľa, tento úkon je súčasťou úkonu "prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby", za ktorý bola priznaná odmena - príprava zastúpenia zahŕňa aj štúdium advokátskeho spisu. Pokiaľ ide o prípravu na pojednávanie dňa 17.9.2012, súd nepriznal odmenu za tento úkon, nakoľko príprava na pojednávanie (pokiaľ nie je jej súčasťou porada s klientom, čo z vyúčtovania odmeny predloženého navrhovateľom nevyplýva) je odmeňovaná v rámci odmeny za zastupovanie na pojednávaní (súčasťou riadneho zastupovania na pojednávaní je príprava na toto pojednávanie). Odmenu za samostatné odôvodnenie odvolania obhajcu z 22.3.2013 súd nepriznal, nakoľko bola už priznaná odmena za dva úkony - odvolanie obhajcu a vyjadrenie k odvolaniu prokurátora. Ak obhajca ďalším písomným podaním dopĺňal svoje odvolanie, pričom medzi týmito podaniami nebol iný úkon, treba obe podania (odvolanie a jeho doplnenie) považovať za jeden úkon právnej pomoci. Odmena za doplnenie odôvodnenia by predstavovala duplicitnú odmenu za úkon.

Z uvedených dôvodov súd priznal navrhovateľovi nárok na náhradu skutočnej škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške časti zaplatennej odmeny obhajcu zodpovedajúcej účelne vynaloženým trovám trestného konania (v rozsahu tarifnej odmeny advokáta), t. j. 1 005,88 eur a vo zvyšnej časti súd návrh zamietol.

Pokiaľ ide o navrhovateľom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy, v tejto časti súd návrh zamietol z týchto dôvodov:

Podľa oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23To/35/2013-258 zo 6.5.2013 "to bol práve poškodený, kto celý neskorší konflikt prakticky vyprovokoval a začal", teda v konaní obžalovaného Lukáša Černušku (tu navrhovateľa) "prinajmenšom prvotná pohnútkou fyzického konfliktu s poškodeným bola obrana". Avšak obžalovaný (navrhovateľ) "v konečnom dôsledku prakticky odplácal poškodenému

svoje fyzické napadnutie, pričom rozsah jeho fyzického násillia ďaleko prekročil rozsah preukázaného použitého násillia poškodeným" (str. 5 rozsudku). Odvolací súd teda posúdil konanie obžalovaného (navrhovateľa) ako odplácanie, teda konanie vybočujúce z medzí nutnej obrany. Vzhľadom na okolnosti a pohnútku páchatel'a odvolací súd považoval závažnosť takéhoto konania v danom prípade za nepatrnú. To však neznamená, že nešlo o konanie v rozpore so zákonom. Odvolací súd výslovne v rozsudku uviedol, že v konaní páchatel'ov by mohlo ísť o priestupok avšak už uplynula dvojročná doba na prejednanie priestupku. Odvolací súd preto z nepostúpil vec na prejednanie priestupku.

Dôvodom oslobodenia navrhovateľa spod obžaloby teda nebolo to, že skutok sa nestal alebo že ho nespáchal obvinený (navrhovateľ), naopak, z odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s tým, že tento skutok navrhovateľ spáchal, ale dôvodom jeho oslobodenia bolo to, že tento skutok nie je trestným činom. Z vyššie citovaného odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku vyplýva, že obvinený (navrhovateľ) konal spôsobom, ktorý vykazoval znaky trestného činu, avšak vzhľadom na jeho prvotnú pohnútku odvolací súd závažnosť tohto konania (ktoré bolo konaním v rozpore so zákonom) považoval za nepatrnú.

Navrhovateľ svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zdôvodnil psychickou nepohodou v čase trestného stíhania a tiež tým, že "ľudia boli objektívne náchylní veriť, že navrhovateľ spáchal skutok, ktorý vykazuje znaky trestného činu". Treba prisvedčiť odporcovi, že navrhovateľ mal v čase trestného stíhania trvalé bydlisko v Bratislave a úkony trestného konania boli vykonávané v Bánovciach nad Bebravou (tvrdenie navrhovateľa, že v tom čase sa zdržiaval "tu", lebo jeho otec má pri Topoľčanoch víkendový dom, považoval súd za nedôveryhodné aj vzhľadom k tomu, že navrhovateľ sám uviedol, že v tom čase bol zamestnaný v Bratislave, najprv v spoločnosti Staleza Group a potom v Auris Real), takže ak sa niekto z okruhu jeho rodiny, známych a blízkych dozvedel o trestnom stíhaní, prvotná informácia bola od navrhovateľa, teda navrhovateľ mal možnosť týmto osobám vysvetliť svoje vnímanie okolností skutku, za ktorý bol stíhaný.

Za ešte podstatnejšie však súd považoval to, že ak niekto "veril, že navrhovateľ spáchal skutok, ktorý vykazuje znaky trestného činu" (ako navrhovateľ uviedol v návrhu) a že ak bol "považovaný za človeka, ktorý má problém so zákonom" (ako uviedol vo svojej výpovedi na pojednávaní 19.10.2015), bolo to objektívne z dôvodu, že navrhovateľ sa naozaj dopustil konania, ktoré vykazovalo znaky trestného činu, len jeho závažnosť považoval neskôr krajský súd za nižšiu než je úroveň, pri ktorej by malo dôjsť k odsúdeniu. Aj na úrovni priestupku však ide o konanie v rozpore so zákonom. Fyzické napadnutie inej osoby, ktoré predstavuje odplácanie (teda prekračuje medze nutnej obrany), aj keď z hľadiska závažnosti nebolo hodnotené ako trestný čin, treba považovať za spoločensky nežiaduce správanie, a preto určitá forma stigmatizácie osoby, ktorá sa takéhoto konania dopustila, je prípustná resp. nemožno takúto stigmatizáciu považovať za spôsobenie neoprávnenej ujmy. Keďže zo samotného návrhu a aj z výpovede navrhovateľa vyplynul len tento dôvod určitej stigmatizácie navrhovateľa okolím (dôvod, že mal spáchať protiprávne konanie resp. že mal problém so zákonom), súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov navrhovaných navrhovateľom, pretože nepovažoval za potrebné preukazovať túto formu stigmatizácie navrhovateľa svedeckými výpoveďami, keďže aj keby bola svedkami potvrdená, súd ju nepovažoval za neoprávnenú. Rovnako tak určitá psychická nepohoda, ktorú navrhovateľ mohol pociťovať v čase trestného konania (ako sám uviedol, prestal chodiť medzi ľuďmi, lebo premýšľal, aké to bude mať dopady a dôsledky) je prirodzeným dôsledkom samotného konania navrhovateľa, ktoré je spoločensky neakceptovateľné.

Súd preto dospel k záveru, že dostatočným zadosťučinením bolo už samotné oslobodzujúce rozhodnutie, teda konštatovanie porušenia práva navrhovateľa (opäť je potrebné zdôrazniť, že išlo o porušenie len vo vzťahu k posúdeniu stupňa závažnosti konania navrhovateľa, nie vo vzťahu k skutkovým okolnostiam jeho konania), ktoré implicitne vykonal Krajský súd v Trenčíne oslobodzujúcim rozsudkom bolo dostatočným zadosťučinením, a to nielen pre navrhovateľa, ale aj pre jeho okolie, čo potvrdil samotný navrhovateľ, keď vo svojej výpovedi uviedol, že "u väčšiny to (jeho stigmatizácia) po oslobodzujúcom rozsudku pominulo".

Pokiaľ navrhovateľ uvádzal, že bol nútený kvôli trestnému stíhaniu ukončiť pracovný pomer, túto skutočnosť navrhovateľ nepreukázal. Nič v ním predloženej dohode o skončení pracovného pomeru nenasvedčuje tomu, že by dôvodom skončenia pracovného pomeru bolo trestné stíhanie navrhovateľa,

napokon samotné trestné stíhanie (bez právoplatného odsúdenia) ani nemôže byť dôvodom skončenia pracovného pomeru.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov konania, pretože každý z nich bol úspešný len v časti. Súd pritom nebral do úvahy neúspech navrhovateľa v časti o náhradu nemajetkovej ujmy, keďže v tejto časti výsledok konania závisel od úvahy súdu (§ 142 ods. 3 O.s.p.). Neúspech navrhovateľa v časti o náhradu škody je vyšší než jeho úspech, avšak súd vzal do úvahy, že navrhovateľ bol úspešný pokiaľ ide o základ jeho nároku v tejto časti (o ktorej súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom), čo vyvažuje vyššiu mieru jeho neúspechu vo vzťahu k výške plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie písomne na Okresný súd Bánovce nad Bebravou do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., teda:

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- odvolacím súdom má byť schválený zmier;

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.);

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.